

Sám doma a hladový

HUGO

A VÁNOCE POD PSA

Sophie Pembrokeová

FRAGMENT

Hugo a Vánoce pod psa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sophie Pembrokeová
Hugo a Vánoce pod psa – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HUGO

A VÁNOCE POD PSA

Sophie Pembrokeová

FRAGMENT

Copyright © Sophie Pembroke, 2016
Translation © Markéta Polochová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-253-4914-4
ISBN e-knihy 978-80-253-4967-0 (1. zveřejnění, 2020)
ISBN e-knihy 978-80-253-4968-7 (1. zveřejnění, 2020)
ISBN e-knihy 978-80-253-4969-4 (1. zveřejnění, 2020)

*Pro Sama
Jsi pro mě jako všechny
Vánoce dohromady*

První kapitola

HUGO

Z krabice na stole se linula spousta zajímavých vůní a já jsem se oprávněně domníval, že je vydává nějaké moc zajímavé jídlo. Čenichal jsem na kachlíkové podlaze pod kuchyňským stolem, nakrucoval jsem zadek a vrtěl jsem ocasem. Nebo spíš ocáskem. Víte, přestože podle psích měřítek jsem naprosto dokonalý, nedorostl jsem úplně do výšky, takže ať jsem se snažil sebevíc, na krabici na stole jsem zblízka neviděl, natož abych na ni dosáhl. Rozhlédl jsem se po kuchyňských židlích. Nějaký energičtější pes by neváhal vyskočit na jednu z nich, aspoň myslím, ale já na to mám příliš krátké nožky. A představa, že to zkusím, něco se zvrtné a já skončím rozplácly na kachličkách čenichem napřed, se mi moc nezamlouvala.

Jenomže ty zajímavé vůně mě vážně lákaly. Vonělo to přímo božsky! Posadil jsem se na zadní a zvažoval jsem, jaké mám možnosti. A vtom mě do boku nakopla něčí noha. Uskočil jsem na stranu a zakňučel jsem.

„Jejda!“ Daisy, jedna z mých páníčků, vykřikla, zakopla, zavravorala a vysypala na stůl před sebou hromadu dárků,

které nesla v náručí. Některé se rozkutálely po desce stolu, jiné skončily na podlaze. A taky na jedné ze židlí. Najednou se všude povaloval červenozlatý balící papír a shora pršely zářivé, blyštivé třpytky (ty ale k jídlu nejsou, zkoušel jsem to).

„Hugo! Co tady děláš? Ne, vážně, jak je možné, že si skoro pokaždé vybereš to úplně nejhorší možné místo a tam si sedneš? Oliver!“ Daisy působila rozzlobeně, což se nestávalo často, takže jsem si řekl, že bych měl pozorně poslouchat. Daisy byla většinou zábavná, usměvavá a tvářila se, jako by mě chtěla odměnit nějakým pamlskem jenom proto, že jsem jí neposlínil nově boty (což se stalo zrovna minulý týden). Ale dnes ne.

Dneska se mi zdálo, že má hodně mizernou náladu a žádný pamlsek mi nedá. A už vůbec nedostanu ochutnat jídlo z krabice, z níž se linula ta hrozně zajímavá vůně.

A to nevěstilo nic dobrého.

Ve dveřích se objevil Daisyin manžel Oliver a nevypadal, že by byl naladěný lépe než ona. „Co je?“

„Dej Huga do přepravní klece v autě, prosím tě. Hrozně tady překáží! Je to nemehlo.“ Osobně bych si dovolil podotknout, že osoba, která vešla do kuchyně, z nepozornosti mě nakopla a rozházela po stole, židli a zemi všechny dárky a třpytky, byla mnohem větší nemehlo než já. Ostře jsem zaštkal, abych vyjádřil nesouhlas, ale Daisy po mně akorát střelila pohledem. „Když bude v přepravce, bude připravený na cestu, to zaprvé. A aspoň ubude jedna ze všech věcí, o které se v tomhle příšerném domě jednoho dne přerazím.“

Přepravku nemám rád. Jo, na chvíli se v ní vydržet dá, to neříkám. Ale rozhodně v ní není takové pohodlí jako v košíku.

Otočil jsem se k Oliverovi, upřel jsem na něho svoje velíká kukadla a doufal jsem, že se mnou bude soucítit.

„Už teď? Neměli bychom s tím počkat, až budeme připravení na cestu?“ Oliver je hodný chlap.

„Ale my jsme připravení!“ odsekla Daisy. Oliver se významně rozhlédl po kuchyni plné rozsypaných vánočních dárků. „Lépe řečeno, byli bychom, kdybych z nás dvou nebalila jenom já.“

„Dám Huga do auta,“ souhlasil bez odporu Oliver. Pud sebezáchovy zvítězil nad soucitem. Nemohl jsem mu to mít za zlé. Navíc, když je Daisy v tak napružené náladě, bude asi bezpečnější držet se od ní co nejdál.

Už se nemůžu dočkat, až bude celý ten vánoční shon u konce a z Daisy se zase stane ta milá osoba, kterou za normálních okolností bývá. Hodná panička se spoustou pamlsků, to bych si přál. I když jsou Vánoce zábava se všemi těmi dárky, zajímavými vůněmi a světly na stromečku, nelíbí se mi, jak nabroušená kvůli nim Daisy je.

„Fajn. Pak se vrať pro dárkový koš.“ Daisy máchla rukou směrem k té krabici, která tak zajímavě voněla. „A nezapomeň na ten speciální dárek pro dvojčata! Ostatní dárky do auta odnesu. A potom bychom mohli svolat děti a přichystat je na cestu.“

„Jestli se nám tam někam ještě vejdou,“ zamumlal si Oliver pod vousy.

Doufal jsem, že vtipkuje. Jakmile se zmínili o dětech, znatelně se mi ulevilo. Mám Daisy i Olivera moc rád, ne že ne, ale s jejich dětmi je daleko větší zábava. Hlavně s Jayem, kterému je šest. Konečně se na mě přestal pokoušet svézt a mohli jsme spolu začít podnikat mnohem zábavnější věci. Dvojčata byla na zajímavé hry ještě příliš malá, ale těšil jsem se, že budu sledovat, jak vyrůstají. Doufal jsem, že s nimi bude taková legrace jako s Jayem. Bella byla starší než on a čas od času mě ráda

vzala na procházku – většinou když se snažila zmizet z dosahu rodičů. A taky si se mnou někdy povídala stočená do klubíčka na pohovce, když se její rodina nedívala. Zdálo se mi, že vedle sebe potřebuje někoho, kdo odpovídá pouze štěkáním.

Přesto přiznávám, že ze všech nejraději mám právě Jaye.

„Tak pojd', Hugo, starý brachu.“ Oliver mě vzal do náručí a zamířil ven. Když jsme procházeli chodbou, spatřil jsem blýskavá světýlka na vánočním stromečku a uslyšel jsem tlumené tóny nejoblíbenější hračky dvojčat, která vydávala pořád dokola stále tentýž zvuk. Nejspíš si s ní hrál Jay, a ne prckové. Bylo jim teprve pět měsíců a o hračky zatím nejevili valný zájem, zato Jay je miloval. Zkusil jsem jednu dvě rozkousat, jenže Oliver nebo Daisy mi je pokaždé vzali. Ale mně to nevadilo. Stejně nechutnaly moc dobře.

Ukázalo se, že venku je mnohem větší zima než v kuchyni. Hlavní dveře se za námi s bouchnutím zavřely a věnec z listů a červených bobulí, který na ně Daisy pověsila, dunivě praštil do dřeva. Auto stálo na příjezdové cestě a všechny dveře včetně těch od kufru byly pozotvínané. Před nedávnem jsem si uvědomil, že máme větší auto než většina sousedů v ulici. Nejspíš proto, že se do něj muselo napěchovat větší množství lidí než ve většině domů v Maple Drive. Převržená už pro mě byla přichystaná v kufru za sedadly, na kterých sedávali Jay s Bellou. Ta byla za sedadly s dětskými sedačkami určenými pro dvojčata, která byla za přední řadou, kde sedávali Oliver a Daisy. Dno přepravky pokrývala červená deka. Navrch jsem tu měl jednu nebo dvě žvýkácké hračky, které mě měly cestou zabavit. Zajímalo by mě, jak daleko dneska asi pojedeme.

Byly Vánoce, což obvykle znamenalo několik dní strávených v domě u babičky a dědy na pobřeží. Líbilo se mi

tam – písek pod tlapkami legračně pokřupával a nahánět vlny byla ohromná zábava, přestože jsem nikdy žádnou nechytíl. Jenomže letos působilo všechno jinak. Pro začátek nějak ubylo zábavy. Poslouchal jsem, co Daisy říká, když výlet plánovala, ale některá slova mi vůbec nedávala smysl. Trajekt. Francie. Zámek. Všechno to pro mě byly novinky.

Ale taky jsem je zaslechl mluvit o babičce s dědou, což bylo zase dobré znamení. Bez nich by to nebyly žádné Vánoce. Pokaždé měli pro mě i pro svou fenku spoustu pamlsků. A Petal se klidně podělila o hračky. A taky o lidi.

Zato já jsem se o své lidi dělil hodně nerad. Ale Jay mě měl stejně radši než jakéhokoli jiného psa, takže všechno bylo v pořádku.

Uvelebil jsem se v přepravce a Oliver zavřel dveře kufru. Byl jsem připravený počkat, až se ke mně připojí zbytek rodiny. Ideální by bylo, kdyby s sebou přinesli i něco na zub.

Netrvalo to dlouho.

„Hugo!“ zašeptal Jay moje jméno hlasitěji, než by ho většina lidí zakřičela. Při zvuku jeho hlasu jsem nadskočil leknutím. „Mrzí mě, že musíš trčet zavřený v kleci. Něco jsem ti přinesl. Bude ti po cestě dělat společnost.“ Jay otevřel dvířka přepravky a vložil dovnitř plyšovou hračku. Vděčně jsem zafuněl. Nebyla to totiž jen tak ledajaká hračka – byl to speciální francouzský buldoček, kterého mu koupili babička s dědou a říkali, že vypadá úplně stejně jako já.

Já jsem mezi námi moc podobnosti neviděl. Moje černobílé zbarvení působilo mnohem elegantněji.

„Jayi!“ zaječela Daisy z domu netrpělivě. Chlapec leknutím vykulil oči.

„Tak za chvíli, Hugo!“ vyhrkl a zavřel dveře klece, jenomže odběhl dřív, než si mohl všimnout, že se pořádně nezacvakly.

Zajímavé.

Nikam jsem vysloveně nepotřeboval, a tak jsem se natáhl vedle plyšového psa a sledoval jsem, jak členové rodiny vycházejí ven, ládují do auta spoustu krabic a tašek, ta největší zavazadla přivazují na střechu a zase zacházejí dovnitř do domu. Oliver vyklopýtal z domu a v ruce třímал obrovskou, dárkově zabalenou krabici, větší než celá moje přeprafka. Hodil ji do kufru hned vedle mě. Na balicím papíře byly obrázky červenobílých lízátek a nějací lidé ve zlatě tvarovali nějaké věci a místo knoflíků jim přidělovali sladkosti a celé to vypadalo k nakošnutí! „To není k jídlu,“ upozornil mě Oliver, než se vrátil do domu pro další krabici. „Jestli sežereš balicí papír z prvního vánočního dárku pro dvojčata, šeredně si to odskáčeš.“

Jako bych byl nějaký hlupák. A navíc jsem ho vyzkoušel už minulý měsíc, když měl Jay narozeniny. Balicí papír chutnal jenom o maličko lépe než třpytky.

Pokaždé, když se otevřely dveře, uslyšel jsem, jak dvojčata v domě ječí. A najednou jsem byl vlastně rád, že musím čekat tady v autě, ačkoli mi zatím nikdo nepřinesl dopolední svačinku.

Oliver přinesl z kuchyně tu krabici, co tak náramně voněla, a na okamžik ji položil vedle mě do kufru, ale rozmyslel si to a přemístil ji na zadní sedadlo. „Pro jistotu,“ řekl a významně se na mě podíval.

Odfkl jsem si a obrátil jsem se v kleci tak, abych k němu seděl zády. Nenechám se urážet.

Jenomže potom jsem venku před autem uviděl někoho jiného. A ten někdo rozhodně nepatřil do rodiny!

Perdita. Podivně chlupatá, zbytečně povýšená kočka z čísla dvanáct naproti přes ulici.

A čmuchala kolem.

„Co je to za zajímavou vůni?“ zamňoukala a popošla blíž. „Aha, promiň, to ty vlastně nemůžeš vědět, protože trčíš zamčený v kleci.“

Jako by nikdy sama necestovala v kleci, třeba když jela k veterináři nebo co já vím kam. Kočky. Pořád si myslí, že jsou lepší než všichni ostatní.

„Zato vím, že ať je to cokoli, není to tvoje,“ zavrčel jsem na ni. Perdita vyskočila do kufru, ladně přelezla tu haldu zavazadel a dárků a dostala se na zadní sedadlo.

„Voní to rybinou. Že by uzený losos...?“ A tlapkou strčila do té krabice, která vyluzovala okouzující vůni.

A to byla poslední tlapka. Teda kapka. Prostě už toho na mě bylo moc.

Bez varování jsem vyrazil z klece a rozštěkal jsem se. Perdita vyděšeně zamňoukala. Uskočila dozadu, pryč od krabice, cestou ven se vydrápala po dárku pro dvojčata a vyskočila z auta. Spokojeně jsem zavrčel a ona zasyčela.

Jako že vážně zasyčela.

Tak dost. Pes má svoji hrdost, no ne? Tohle jí nemohlo jenom tak projít.

Seskočil jsem na chodník a hnal jsem ji po ulici, pryč od svého teritoria. A od své rodiny.

Nepotřebujeme, aby se nám tady potulovaly nějaké pito-mé kočky.

Neměl jsem v úmyslu ji nahánět. Stačilo jenom trochu pohrozit a Perdita doslova přeletěla přes cestu, přeskočila plot a zmizela na zahradě domu číslo dvanáct. Řekl bych, že jsem jí dal jasně najevo, co si myslím.

Zastavil jsem se vedle pohodlně vypadajícího trávníku ve stínu stále zeleného živého plotu a rozhodl jsem se, že se na chvíličku natáhnou, abych se z toho nenadálého dobrodružství

vzpamatoval. Běhání nepatří mezi mé oblíbené aktivity. Vlastně ani chůze mě moc nebaví. Já totiž věřím, že jsem byl určen k zahřívání páníčkových nohou vleže u krbu. A k jedné. Trochu jsem funěl a snažil jsem se popadnout dech. Říkal jsem si, že si oddechnu – jenom na malou chvíličku – a potom se vrátím do auta. Beztak jsem byl zvědavý, co znamenají ta slova: trajekt, Francie a zámek.

Jenomže vtom jsem uslyšel bouchání dveří a nezaměnitelný zvuk nastartovaného motoru.

A teprve v tu chvíli moje dobrodružství skutečně začalo!

DAISY

„Tak jo. Máme všechno?“ Daisy posadila Laru do vajíčka a snažila se nevnímat dceřin srdceryvný pláč, který přehlušoval i vánoční koledy, linoucí se ze sterea ve voze. Oliver udělal na druhé straně totéž s Lucem. Bylo jim teprve pět měsíců a už se jim přičilo všechno, co udělala. Belle i Jayovi to trvalo svého času déle, než začali s tímhle zatvrzelým odporem, nebo ne? Snad to bylo tím, že tentokrát na to byli dva. Dabl trabl, říkával jim Oliver, a rozhodně ne bezdůvodně.

O řadu za nimi se Jay snažil zapnout si sám pás v dětské sedačce. Bella vedle něj protočila panenky s opovržením, kterého dokázal docílit jenom čtrnáctiletý puberták, vzala bratrovi pás a snadno ho zacvakla.

Jak se tohle všechno stalo? Daisy si nemohla pomoci, ale zdálo se jí, že je sotva o pár let starší než její nejstarší dcera. A přitom měla čtyři děti, psa, který potřeboval pozornost a péči, nesmyslně prostorné auto, a navíc se den před Štědrým večerem vydali na výlet přes průliv. A to ani nemluví

o manželovi, který se tvářil nabručeně ještě předtím, než celé tohle dobrodružství vůbec začalo.

Byly Vánoce. Čas na rodinu, legraci a slavení. To určitě. Žádné uzobávání kousků uzeného lososa rovnou z krabičky, a ještě ve stresu, ani snění o ginu s tonikem na trajektu v jedenáct hodin dopoledne.

„Kufry sbalené. Hugo je v kleci.“ Oliver odpočítával splněné úkoly na prstech jeden po druhém. Musel zvýšit hlas, aby překřičel dvojčata, jejichž řev ještě zesílil, a taky melodii z rádia, ohlašující příchod Vánoc. Aspoň že prckové usnou, jakmile se dá auto do pohybu. Jenom musejí konečně vyjet. Pokud možno hned. „Máme plínky, dárky, svačiny i pasy. Ještě něco?“

„A co dárkový koš?“ zeptala se Daisy. Stejná otázka, kterou jí její matka kladla neustále od té doby, kdy jim to ráno zavolala z Francie, aby zjistila, jestli už vyrazili.

„Na zadním sedadle, zapasovaný mezi Bellou a Jayem. Říkal jsem si, že to bude bezpečnější než nechat ho v kufru s Hugem.“

„Dobrý nápad.“ Hugovi by se pach uzeného lososa určitě nezamlouval, a co teprve další věci, které byly zabalené v dárkovém koši od Markse & Spencera. To ale neznamenalo, že by neměl snahu je všechny vyzkoušet. Jenom pro jistotu. Před týdnem snědl celé balení kešu oříšků a ještě o týden dřív pro změnu celý kus tvarohového koláče z jejího talíře. Jenom vyběhla nahoru zkontrolovat dvojčata, a když se vrátila – po koláči ani stopy. Zatracené psisko. Jak šlo o žrádlo, neznal Hugo bratra.

„Připomeň mi, proč vaši nemohli nakoupit jídlo ve Francii,“ požádal ji Oliver, svezl se na sedadlo spolujezdce a mhouřil oči před světlýky blikajícími na palubní desce. Takže řídit bude ona. No jistě.

„Zjevně tam mají jiné věci než u nás.“ Což je mimochodem jedna z věcí, které nechápala. Proč se vůbec stěhovat do Francie,

když stejně chcete jíst jenom jídlo od Markse & Spencera a slunce tam svítí jen o trošku víc? Možná kvůli vínu. To by dávalo smysl.

„Pořád nechápu, proč tam musíme jezdit,“ zabručel Oliver. Daisy se musela kousnout do rtu, aby mu nevmetla, že když její rodiče navrhli, aby strávili Vánoce společně s nimi v jejich novém domě v Normandii, byl to především on, kdo tvrdil, jaký je to báječný nápad. Kdyby toho večera zvedla telefon ona, mohli teď sedět doma a v klidu se ládovat vánočním cukrovím.

Anebo možná ne. Když si její táta vzal něco do hlavy, nebral ne jako odpověď. Navíc byla jejich jediná dcera a cítila vůči nim jistou povinnost. Ale ona by se aspoň pokusila o odpor! Kdo chce po své dceři, aby se dva dny před Vánoci štrachala přes Lamanšský průliv se čtyřmi dětmi a psem u nohy?

Zhluboka se nadechla. Všechno bude dobré. Budou to hezké rodinné Vánoce. Stráví je všichni společně a budou hrát deskové hry nebo hádanou. Ona s mámou připraví delikátní vánoční pečínku a všichni se přejedí pudinku. Hugo a Petal budou žadonit o kousek krocana, Jay všem zabaví sušenky a bude jimi vykrmovat psy a dvojčata konečně jednou prospí celou noc.

To poslední bylo spíš zbožné přání. Dokonce i čas zázraků má svoje limity.

Důležité je, že budou všichni spolu a užijí si drahocenný čas s rodinou.

Daisy se pro sebe usmála. A je to. Všechno působilo klidněji. Stačilo se jen soustředit na to, co je skutečně podstatné. Políbila obě dvojčata. Ta se na ni na oplátku zamračila.

„Tak co, děcka, všichni v pohodě?“ zavolala přes rameno na zadní sedadla. Bez reakce. „Bello?“

Daisy se otočila dozadu. No samozřejmě. Bella v ruce třímala telefon, v uších měla nasazená sluchátka a tupě zírala na

displej. Jay byl hluboce zabraný do nějaké hry na tabletu. Otočila se na Olivera, aby ji taky trochu rodičovsky podpořil.

Jenomže její muž držel v ruce telefon a hrál Candy Crush.

Další hluboký nádech, jenomže tentokrát nebyl zdaleka tak účinný jako ten předchozí.

„Tak fajn!“ štěkla, natáhla se a vytrhla Oliverovi mobil z ruky.

„Hej!“ bránil se.

„Dejte to sem,“ dodala, natáhla ruku k Belle a Jayovi a čekala, až jí přístroje odevzdají. Oba se na ni dívali s nehraným zděšením ve tváři. „Tohle jsou rodinné svátky. Proto bychom se měli začít znovu chovat jako rodina: povídat si spolu, sdílet, na co myslíme, a hrát si. A ne, že bude následující tři dny každý čumět na svůj displej a pak pojedeme zase domů.“

„Takže co bude? Zamkneš nám telefony?“ Bella zvedla tázavě obočí. „To jako vážně?“

„Když nebude zbytí...“ Měla je vůbec kam zamknout? Daisy se rohlédla kolem sebe a na podlaze před zadními sedadly uviděla matčin starý kosmetický kufřík, který teď sloužil jako autolékárnička. Může být.

„Ale vždyť o všechno přijdu!“ zavyla Bella. „Jak se dozvím, co se děje u kámošů?“

„Můžeš se jich zeptat, až se vrátíš,“ odpověděla Daisy. Naklonila se přes dvojčata, ignorovala jejich řev a vytrhla Belle mobil a Jayovi tablet. Pak otevřela kufřík a všechny tři přístroje položila dovnitř na obinadla a antiseptický krém, na němž se vytvořila plíseň.

„A co tvůj telefon?“ Bella kolem sebe metala blesky. „Když my nesmíme mít ty svoje...“

„No dobře!“ Daisy vytáhla z kapsy mobil a přihodila ho k ostatním. Pak zalovila v malé kapsičce uvnitř kufříku,

našla klíč, zabouchla víko a otočila klíčem v zámku. „A je to.“ Nesouhlasné poznámky ze zadních sedadel se rozhodla ignorovat. „Všichni připoutaní?“ Následovalo souhlasné mručení. Daisy se vysoukala ze zadní části vozu a tiše se modlila, aby si dvojčata nevybrala dnešek jako den, kdy nebudou spát za jízdy. Nebo ať aspoň co nejdřív přestanou brečet. Bylo obtížné se soustředit, když k vám neustále doléhal dvojhlasný vrískot.

Malý stříbrný klíček si strčila do kapsy džínů, zkontrolovala čas, natáhla se a zabouchla dveře kufru, což aspoň na okamžik ztlumilo dětské vzlyky. Do háje, už teď měli zpoždění. Do Portsmouthu to od nich trvalo hodinu, někdy i víc, a trajekt nepočká. Bude na to muset šlápnout, aby ho stihli. Špinavým bočním okýnkem se koutkem oka podívala na klec s Hugem. Jevila se malinká ve srovnání s absurdně obřím dárkem, který zabalila pro dvojčata. Co si to vymyslela? Popravdě řečeno, odpověď na tuhle otázku znala. Tehdy v říjnu ještě pořád věřila, že pro jednu stráví vánoční svátky doma, místo aby se kodrcala přes půlku země na návštěvu za rodinou. Myslela si, že by jednou – jedinkrát – mohli prožít poklidné Vánoce v rodinném kruhu. Jenom jich šest. No dobře, s Hugem sedm.

Rozhodně nečekala, že jednoho dne zavolají její rodiče s nesmyslným požadavkem, aby před svátky nasedli do auta, přepluli průliv a strávili Vánoce ve Francii.

Daisy si povzdechla. Bude to dobré. Zdálo se, že Hugo usnul. Aspoň to. Jenom doufala, že vydrží až do Portsmouthu a nebude cestou potřebovat zastavit...

„Tak vyrazíme?“ zavolal na ni Oliver ze sedadla spolujezdce. Z jeho tónu vyčetla, že ani jeho netěší, že přišel o jedinou zábavu. Fakt krutý osud.

„Jo jo,“ odpověděla co nejveseleji. Usedla za volant, nastartovala a zvýšila hlasitost koled, které v autě vyhrávaly. „Dobře. Kterým směrem mám jet?“

Oliver vedle ní pokrčil rameny. „Jak to mám vědět? Navigaci mám v mobilu. A ten jsi mi zamkla do lékárničky.“

Kristepane. Nesl to snad ještě hůř než Bella, což jí připadalo v podstatě nemožné. Ale ona se jeho nevrlostí rozhodit nenechá. Ne a ne.

Daisy se natáhla pod sedadlo a vytáhla starý cestovní atlas, který nepoužili od doby, kdy byla Bella ještě v plenkách. „Tak to budeme muset udělat postaru, co říkáš?“ řekla, sladce se na Olivera usmála a atlas mu podala. „Kdo si chce cestou zahrát hádanou? Já začnu. Rozhlížím se, rozhlížím, a co nevidím – něco malého a začíná to na M.“

„Mé! Mé! Mé!“ začal zoufale křičet Luc a Lara se místo odpovědi rozvzlykala.

„Marnost,“ zkusila hádat Bella.

„Můj tablet,“ pronesl Jay smutně.

„Mnoho, mnoho mil plných tohohle,“ procedil Oliver.

Daisy se rozhodla, že ještě několik hlubokých nádechů nemůže ničemu uškodit, a potom vyrazila po Maple Drive směrem na Portsmouth.

Jo a taky si dá ten největší gin s tonikem, jakmile se dostanou na ten pitomý trajekt, pomyslela si.

JACK

Když se Jack podíval na ubohou, dokola zatočenou větvíčku cesmíny připevněnou na klepadlo na dveřích číslo třináct, musel konstatovat, že Maple Drive je asi ta nejméně nazdobená ulice v rajónu, kde roznáší poštu. Jako by tady všichni zapomněli, že se blíží Vánoce, vzpomatovali se až na poslední chvíli a pak se rozhodli, že stejně nemá smysl se vzrušovat. Kromě toho prachmizerného věnce a několika umělých vánočních stromečků, které zahlédl za několika okny, na žádnou další výzdobu nenarazil. Ovšem až na vkusnou řadu světelných rampouchů, které visely na parapetu okna do ložnice v čísle dvanáct, ale i ty vypadaly v našedlém bledém zimním slunci tak nějak opuštěně a nepatřičně.

Nešlo o to, že by Jack u každého domu čekal na střeše nablýskaného Santu se spřežením plným blikajících žároveček, zapřaženým za osm děsivých sobů, kteří ve tmě světélkovali. Ale trochu víc vánoční nálady by neškodilo. Dokonce došel tak daleko, že si při obcházení domů broukal vánoční koledy, aby trochu pozvedl ducha šedivých ulic.

Jenomže Maple Drive zjevně nebyla místem, kde byste měli hledat rozjuchanou sváteční náladu.

„No podívejte se na tu přeplácanou dekoraci v čísle dvanáct. Vždyť to teď u nich vypadá jako v nevěstinci.“ Šedovlasá paní Templetonová nesouhlasně kroutila hlavou. Připomínala Jackovi učitelku, kterou měl v první třídě. Byla děsivější než všechny nadřízené šarže, s nimiž se potkal, když sloužil v armádě. Kdo mohl tušit, že když se po deseti letech u armády vrátí do civilu, naskytne se mu i tak dost příležitostí, aby se mu roztřásla kolena.

Paní Templetonová ukázala rukou na dům číslo dvanáct a Jack cítil povinnost se ohlédnout. Jinak by se taky nikdy nemusel dočkat jejího podpisu při převzetí balíku. Neviděl ale nic jiného než decentní světelné rampouchy visící z parapetu. Konečně ostrůvek světla v temném zimním dni. „Mně se to docela líbí,“ pronesl opatrně, čímž si vysloužil ostrý pohled té ženy.

„Chm. To se vsadím, že vám ano.“ Paní Templetonová ho sjela pohledem od hlavy až k patě a Jacka napadlo, co asi vidí. Pošťáka s dobrými mravy, nebo bývalého mariňáka? Některé dny sám nevěděl, kterým z těch dvou je víc.

Paní Templetonová si pohrdlivě odfrkla. „Asi je docela hezká. Ale takovým dost vyzývavým, agresivním způsobem.“

Aha. Tak odtud vítr vane. Do jisté míry měla ale pravdu. Obyvatelka čísla dvanáct v Maple Drive byla opravdu hezká. Vlastně byla moc hezká. Jenomže Jack si vždycky říkal, že se pyšní dost smutnou a osamělou krásou.

A vzhledem k množství balíků, které na její adresu za několik posledních měsíců odnosil, měl spoustu času se v tom názoru utvrdit. Holly Starrová z čísla dvanáct na ulici Maple Drive v Surrey si snad celý svůj život objednávala na internetu. Aspoň Jackovi to tak připadalo.

„A ta její kočka! No podívejte se, už zase někam běží.“

Neustále pobíhá všude kolem!“ Jack se otočil a spatřil, jak se přes cestu bezhlavě řítí bíločerná chlupatá koule. O kousek pozadu se držel malý černobílý pejsek, pelášil za ní a obří uši se mu třepotaly ve větru. „A to ani nemluví o všech těch čoklech, co jich tady v ulici je...“, pronesla paní Templetonová ve chvíli, kdy pes nechal kočku kočkou a vrátil se zpátky na chodník, a tím pádem i domů, pomyslel si Jack. „Kdybyste mi to mohla tady podepsat...“, přerušil ženu uprostřed věty, znovu k ní natáhl ruku s elektronickým zařízením a přidržel je tak, aby mohla do patřičné kolonky vetknout svůj podpis. Sotva paní Templetonová tu věc uviděla, znovu si odfrkla.

„Tyhlety moderní krámy“, pronesla a vzala plastovou tužku štítivě mezi palec a ukazováček. „Já osobně opravdu nechápu, co bylo špatného na obyčejné propisce a kusu papíru.“

Jack se na ni chápavě usmál. Jenomže ona jeho gesto bohužel pochopila jako povzbuzení k dalším stížnostem.

„To je na dnešní době to nejhorší. Až příliš se spoléháme na elektroniku. A zvláště děti. Dokonce i můj vnuk Zach je neustále přilepený k monitoru toho svého pidipočítače... a je to jenom proto, že jeho matka netuší, jak ho zvládnout. Tady u mě žádné hry nehraje.“ Paní Templetonová na něj trochu výhrůžně namířila umělohmotnou tužkou. „Já si vzpomínám na dobu, kdy nic podobného neexistovalo. Děti poslouchaly, hrály si venku na ulici, a nechovaly se, jako by samy nejlíp věděly, co je pro mě dobré. A vůbec neexistovala tahle nechutná... amerikanizace Vánoc.“ Teď tužkou mířila na svítící rampouchy. „No pochopíte to? Světla. A na vnější straně domu!“

Jack neodolal. „A to byste měla vidět domy na Cedar Avenue“, řekl schválně šeptem, jako by jí prozrazoval nějaké tajemství. „Na jednom z nich mají na střeše všechny postavy ze Sněhurky. Včetně sedmi trpaslíků. A všichni svítí.“

Paní Templetonová zalapala hrůzou po dechu. „Ale... vždyť to ani není vánoční tematika!“

Jack pokrčil rameny. „Jiní mají zase výjev ze Slavnosti narození páně. Ten by se vám třeba líbil víc.“

„O tom silně pochybuji.“

Tak v tom se s ní Jack shodl. „Každopádně...“, začal a významně se podíval na tužku, kterou paní Templetonová dál ukazovala na všechno, o čem zrovna mluvila. „Kdybyste prosím mohla...“, dodal a významně zatřásl tabletem.

„Hm.“ Paní Templetonová naškrábala do patřičného políčka několik klikyháků a Jack usoudil, že to bude stačit. Podal jí balíček a na něm několik obálek o velikosti vánočního přání. Sotva je paní Templetonová uviděla, zamračila se. „A podívejte se na ty známky! Co se stalo se starými dobrými výjevy ze Slavnosti narození páně, které bývaly na známkách? No to mi povězte.“

Jackovi se kreslení Santové docela zamlouvali, ale než jí to stačil říct, zabouchla mu paní Templetonová dveře před nosem.

„Veselé Vánoce, paní Templetonová,“ zavolal na ni ještě přes zavřené dveře. „Ty rašple stará nevrlá,“ zamručel si ještě pod vousy. Když se stěhoval do Maple Drive, tohle nečekal. Bylo to čerstvě po jeho odchodu z armády. Přijal místo pošťáka, a když mu přidělili příměstskou čtvrť s hezkými, malebnými domky, přátelsky vyhlížejícími vstupními dveřmi a pečlivě zastřiženými trávníky, říkal si, že narazil přesně na to, co hledal: nějaké klidné, přátelské a typicky britské místo. Takové, kde by ho lidé tu a tam pozvali dovnitř na šálek čaje nebo sušenku. Nebo aspoň místo, kde by si našel nové přátele i komunitu, jež by mu nahradila rodinu, kterou opustil, když odešel z armády.

Byl si tak jistý tím, že našel přesně to, co hledal, že si tady dokonce pronajal menší řadový domek, hned na rohu Maple Drive.

Netrvalo dlouho a jeho představa se otřásla v základech.

Maple Drive sice možná působila jako přátelské místo na předměstí s družnými lidmi, jenže všechny ty sousedské varovné cedulky a živé ploty zastřižené do tvaru různých zvířat byly silně zavádějící. Ulice byla plná slídilů a extrémně zaměstnaných jedinců, kteří mu na dveřích nechávali na lístečcích nalepené vzkazy, aby jim balíček schoval do těch nejroztodivnějších skrytí. A pak tu žila paní Templetonová. Za ty tři měsíce, kdy tu sloužil, by počet rozhovorů se sousedy spočítal na prstech jedné ruky – a většina z nich se točila kolem zhoršujících se služeb pošty. Vlastně pochyboval o tom, že si někdo z místních všiml, že tady taky bydlí.

S povzdechem se vracel od domu paní Templetonové na konci slepé ulice zpátky na chodník. Do schránky u čísla jedenáct, kde bydleli McCawleyovi, vhodil několik pohlednic a zrovna se chystal přejít na druhou stranu a doručit malý balíček Holly Starrové do čísla dvanáct – no ano, toho s těmi svítícími rampouchy –, když si na příjezdové cestě všiml něčeho blyštivého. Svrástil čelo a sehnul se, aby tu věc zvedl. V prstech svíral malý stříbrný klíček. Přemýšlel. Vypadal jako jeden z těch klíčů, kterými se zamykají malinké zámečky – některé bývají na vánočních balíčcích nebo třeba na sešitech, do nichž si někdo píše tajný deník. Nejspíš to nebude nic důležitého, ale i tak... Jack se otočil a vhodil klíč do schránky čísla jedenáct. Dopadl na dno na tu hromádku pohledů. Takhle ho tam aspoň najdou, kdyby ho náhodou potřebovali.

Spokojeně pokýval hlavou a vyrazil k číslu dvanáct. Koneckonců byly Vánoce. A radost z doručování balíčků Holly Starrové byla jediný dárek, které k letošním Vánocům očekával.

Možná jí řekne, že se mu moc líbí její rampouchy.

Druhá kapitola

HUGO

Rozběhl jsem se k vozu, jenomže jako pes s krátkýma nohama jsem měl asi stejnou šanci, že ho chytím, jako že dohoním Perditu. Pravda, auta nedokážou přeskakovat ploty, takže možná o něco větší šanci...

Tak či tak, když jsem se dostal k našemu domu, auto – a s ním i moje rodina – bylo pryč. Vyrazili beze mě na trajekt, do Francie i na zámek. Nechali mě tady.

Samotného.

Byl jsem přesvědčený, že takhle to být nemělo. Od chvíle, kdy jsem byl malé, mazlivé štěňátko, jsem byl neustále v lidské společnosti.

Pro začátek jsem kolem sebe měl svoje brášky a sestřičky, naši maminku a její páníčky. Zanedlouho přišli Daisy s Oliverem a Bellou a malinkatým Jayem v kočárku. Vzali mě k sobě domů do Maple Drive a já jsem věděl, že už nikdy nebudu sám. No dobře, možná na pár hodin, když byli všichni někde venku, ale popravdě řečeno, v domě plném lidí neznamenal pár hodin o samotě žádné velké trápení. A většinu

času byl poblíž někdo, kdo mě podrblal za ušima nebo na břiše a naplnil mi misku se žrádlem.

Ale teď ne. Všechno sbalili – dokonce i tu krabici, ze které se linuly tak zajímavé vůně – a vzali to s sebou. To znamenalo, že se nějakou dobu nevrátí domů. Bylo to podobné, jako když jsme odjeli na týden kempovat (dokonce ani v tom mém chlupatém pelíšku jsem se tenkrát nedokázal zahřát, a to v něm spal Jay se mnou), nebo když jsme jezdili navštívit babičku a dědu na pobřeží. Chtěli mě vzít s sebou, o tom jsem vůbec nepochyboval. Ale jak si mohli nevšimnout, že nejsem v autě s nimi?

Jak mě tady mohli nechat? Mě! Huga! Svého milovaného psího mazlíčka!

Kecnul jsem si vedle keře na okraji naší příjezdové cesty a upřímně jsem se litoval. Byla mi zima, cítil jsem se osamělý a chtěl jsem Jaye. Dokonce i dvojčata by pro mě teď představovala milou a vítanou společnost.

A vtom mi zakručelo v břiše a mně došlo, že situace je ještě vážnější, než jsem si zprvu myslel.

Nejenže jsem tu zůstal – navíc jsem měl pořádný hlad! A protože jsem neměl být sám doma, Daisy s Oliverem mi určitě nepřichystali žádné žrádlo!

Vyskočil jsem na nohy, proběhl jsem po příjezdové cestě až k domu a vyskákákal jsem tři schody vedoucí k hlavním dveřím. Škrábal jsem tlapkou na dřevo a doufal, že je Daisy třeba zapoměla zamknout a ony se přede mnou otevrou dokořán.

Takové štěstí jsem ale neměl.

Možná zadní dveře... Oběhl jsem celý dům, jenomže ani bytelné zadní dveře se nepohnuly ani o pídí. Dveře na verandu byly zamčené. A i kdybych uviděl pootevřené okno, nedokázal bych vyskočit tak vysoko, abych se protáhl dovnitř.